

מה הרקע החברתי לפשע המתועב שז'עזע

המעשה המחריד



צ'נדלר ורון במיפקד ההורים
כוכב במרחק שלושה מטרים

ראש אגף ההדרכה של צה"ל, אלוף-משנה רם רון. כאשר עבר דגל הבסיס על פני הבמה והקצינים קמו להצדיע, הצדיע גם צ'אנדלר.

"בחיי, כמו גנרל בצבא הדרום, הת' מוגבה אם עגלגלה, שישבה במרחק שלושה מטרים מן הכוכב.
אני אומרת לך, רק בשביל זה היה כדאי לבוא הנה", הוסיפה חברתה. "איוה צבע ערו!"

המחלקה הראשונה של טירונים עברה מול מפקד הבסיס. האם-שישבה-אחרי-צ'אנדלר סקרה את החיילים, לראות אם בנה נמצא ביניהם. משלא מצאה אותו חזרה להתבונן בכוכב: "הוא שוקל 107 קילו, את יודעת?" "לא יתכן!"

"כן, קראתי את זה בעתון."
"לא הייתי נותנת לו בשום אופן."

כאן התערבה ילדה קטנה שישבה בין שתי המעריצות המתבגרות. "אמא, הנה יורם!" האם מחאה כף בהתלהבות. וכשי עיניה נוצצות, הפטירה באושר: "זה היום הנפלא ביותר בחיי! שהרי לא כל יום זוכה אם לראות את בנה לראשונה במדי חייל — ובאותה הזדמנות לשבת מרחק שלושה מטרים מכוכב הוליבודי בשר דום."

נוער

כניסה לועלים

גלגל שיניים גדול וצהוב, אשר מוצב על כלונס בכניסה לירי ישראל, עליו חרוי טים כתובת, יום ושעה, מעורר כמעט ת' מיד את סקרנותם של ילדים שאינם מבינים את פשר הסמל המור. לאחרונה הוכנסו לפתחת להוריהם של תלמידי כתות ח' ב' בתיהספר העממיים במדינה, שלא יתקלו עוד בשאלות מצד בניהם על סמלו של מועדון רוטרי, המוצב בפתח כל מקום ישוב בו קיים מועדון כזה, והמודיע על מועד ומקום הפגישה השבועית של חברי המועדון.

כי תנועת הרוטרי, שנוסדה לפני 50 שנה באמריקה, בסיסמה לקדם הבנה בינלאומית, רצון טוב ושלום, והמורכבת ממועדונים אקסקלוסיביים בהם יש מקום רק לנציג אחד מכל ענף מקצועי חפשי, הפכה לאחד רונה למתחרה רציני למשרד החינוך בשטח אחד — שטח החינוכים.

כחודש ימים בלבד אחרי שהתנסו במאמץ ובמתח של בחינות הסקר מטעם משרד ה' חינוך, עברו תלמידי כיתות ח' מבחנים דומים, שנערכו על ידי מועדוני רוטרי ב' רחבי הארץ. אולם בעוד שבחינות הסקר, שהיו בחינות יודע מקצועיות בדרך כלל, הצריכו הכנה מפורטת, לא היתה שום ה' כנה עוזרת לקראת מבחני הרוטרי. אלה היו בחינות של אינטליגנציה כללית, ש' עמדו לזכות את 25 התלמידים המצטיינים בסטיפנדיה כספית.

אחרי שבשלב הראשון של המבחנים נב' חרו כאלפים וחמש מאות תלמידים בכל הארץ להיבחן בשלב השני, התבקשו השבוע המועמדים לענות תוך ארבעים דקות על

(המשך בעמוד 16)

* מלבד מקצוע העתונות שבו זכאי להש' תתף במועדון נציג מכל מערכת.

במדינה

(המשך מעמוד 9)

ירדני ביקש סליחה, התנצל על הטעות ש' קרתה בפעם הראשונה מאז התחילו ישראל וירדן להחליף ביניהן שבויים. "אני אשלה הודעה מהירה להתוויר את פרייב לכלא, לה' ביא את פקר במקומו" התנצל.

בושמי, שידע כי משטרה מחפשת את פרייב, הנעדר מביתו מזה חודשים, חיך. "לא נורא אם תחזירו את פקר יותר מאוחר", הסביר לירדני בערבית רהוטה. "אולם עד עכשיו לא הודו שלטונותיכם שפרייב נמצא בירדן. היום הבאתם בעצמכם הוכחה היה, שהוא באמת בידיתכם."

צבא

אמא והרב-סמל

ההודמנות היתה חגיגת. חגיגת מאד. ל' מעלה מאלף אורחים מילאו את מושבי האבן של מיגרש הכדורגל, בבסיס ההדרכה הגדול של צה"ל. על המגרש הסתדרו כמה מאות חיילים, כולם בכומות חס' רות'התג של טירונים. ההורים התבוננו בבניהם, אותם לא ראו מזה זמן רב, כאשר עזבו את הבית בדרכם לקלט. עתה היו ה' בנים חיילים.

עד כה היתה מביאה התגייסותו של הבן לגתוקן מן המשפחה. את מושינה על מקום-מגוריו החדש של בנה, היתה האם מקבלת מפי החייל החוזר לחופשה, אם התפנה הוא לדבר על כך. השבוע, בזימת מפקד בסיס ההדרכה, הושם קץ לניתוק זה. כדי לציין את מחצית תקופת הטירונות, הזמין המפקד את הורי הניכיו לבקר את בניהם בבסיסם.

הם הוזמנו למיסדר חגיגי. אך לא ה' מיסדר היה העיקר, אלא מה שבא אחרי. הורים, אחיות וידידות עזבו את המגרש המוריק, פשוט בין הצריפים הגדולים, ירשת הצבא הבריטי. אמהות בחנו בהת' פעלות את המיטות המסודרות באחידות חיילית מופתית, או נכנסו מטבחה הבסיס לחטוף שיחה עם הטבח. אחת אף טעמה את המרק שנועד לארוחת-הצהרים של בנה. "היא כבר גינד לרב-סמל מה דעתה על הטבח!" התלוצצו בסביבה.

אסתר בילו קמוטת-הפנים, מגבעתיים, חיבקה בהתרגשות את בנה משה. היא לא ידעה מה לעשות קודם: לנשק, למשש את רובהו, או לדחוף לפיו חצי קלמנטינה קלופה. אחרי התרגשות הרגע הראשון בתנה את קרחתו הטריה של בנה. "זה קצת לא כלכך יפה", חיחתה את דעתה על התספורת החיילית המסורתית. אבל מילא, העיקר שהוא בריא."

נינה גונזואיה, אמו של מרצל גולר, צעדה בגאוה ברחוב הראשי של הבסיס. לפני שנתיים עלו מפולין, ועתה, הביטו עליו — טולדט! צייצה האם בשמחה: "טוב מאד שנתנו לי לבקר כאן. עכשיו אני רואה שלא קרה שום דבר. הבגדים שלו נקיים ומגוהצים כמו בבית."

כוכב בשר דום. למשתתפי המעמד היכנה גם הפתעה מיוחדת: ביקורו של ג'ף צ'אנדלר. השחקן ההוליבודי הגבוה תפס את מקומו על הבמה המרכזית, ליד

המה מיטיבים את ליבם, והנה אנשי-העיר, אנשי בליעל, נסבו את הבית, מתדפקים על הדלת ויאמרו אל האיש, בעל-הבית הזקן, לאמר: "הוצא את האיש אשר על ביתך ונדענו" ויצא אליהם האיש, בעל-הבית, ויאמר אליהם: "אל, אחיו אל תרעו נא, אחרי אשר בא האיש הזה לביתי, אל תעשו את הנבלח הזאת!"

... ולא אבו האנשים לשמוע, ויחזק האיש בפילגשו, ויוצא אליהם החוק, וידעו אותה, ויתעללו בה כל הלילה עד הבוקר, וישלחוה בעלות חשחר, ותבוא האשה לפנות בוקר, ותיפול פתח בית-האיש, אשר אדוניה שם, עד אור.

... ויבוא אל ביתו, ויקח את המאכלת, ויחזק בפלגשו, וינתחה לעצמית, לשנים-עשר נתיים וישלחיה בכל גבול ישראל. והיה כל הרואה ואמר: "לא היתה ולא נראתה כזאת, למיטס עלות בני-ישראל מארץ מצרים, עד היום הזהו שימו לכם עליה עזו ודברו!"

במלים אלה (שופטים י"ט"ב) תיאר הסופר התנ"כי את אחד ממעשי הנוהגים הנוראים ביותר שבוצעו אי-פעם בישראל, פשע שהוליד מלחמת-אחים אשר בעקבותיה ניספו בקרב למעלה מ-55 אלף איש.

השבוע, קרוב לשלושת אלפים שנה אחרי מעשה פילגש בגבעה, חזר הסיפור על עצמו, בשינויים קלים, והתרחש בישראל.

במחצית השניה של המאה העשרים שוב לא היה מקום לאזעקה המוגינת ולמלחמת אורחים. אולם זעקתו של הסופר התנ"כי, שימו (ל)בכם עליה, עוצו ודברו! נשמעה אקטואלית השבוע בדיוק כמו בתקופת שפוט השופטים.

היה זה סיפור בלתי-נעים. אורחים ועתונים חששו לדון בו בגלוי ובכובד-ראש. אולם היה זה סיפור המחייב להיועץ ולדבר כיצד יתכן שבישראל מבוצע מעשה-זוהעה המוגדר בכרוניקה היבשה כ"מעשה אונס אכזרי, תשעה בחורים אנסו שתי צעירות."

★ ★ ★

אחרי מכת אגרוף, אונס כגן

ה אירע ביום ב' בשבוע שעבר, קרוב לחצות פלטה מוגינת אלמונית צעירה בשיכון נהה-עמל שבהרצליה. הצעירה, פרוצת-בגדים ומגואלת, הגיעה עד אחת הדירות שבשיכון הכפרי, התדפקה על הדלת.

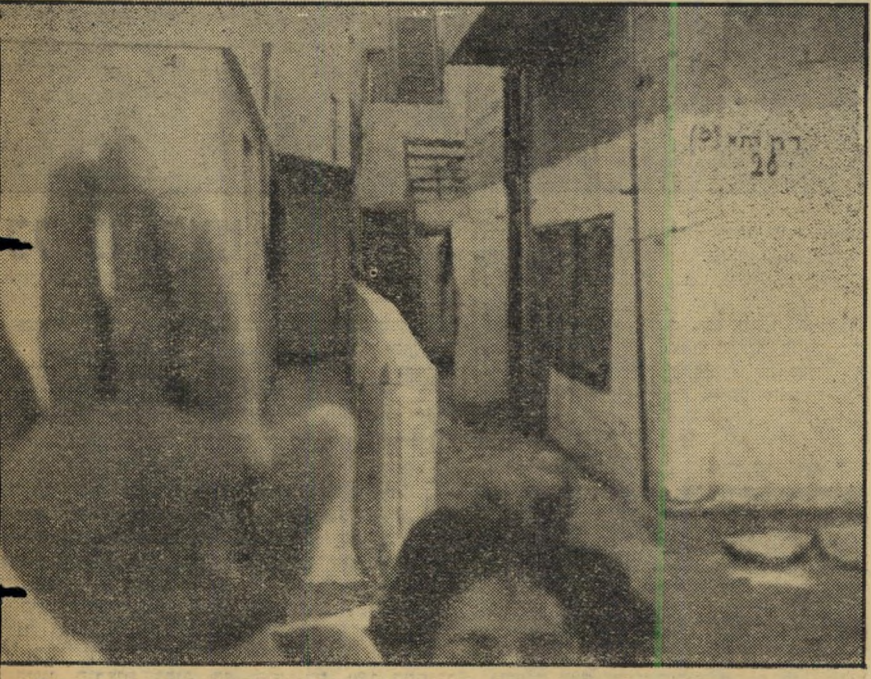
את הדלת פתח אחיה הגר במקום. לא עבר זמן רב עד שנתברר לו מה קרה. הוא הזעיק את המשטרה ואת רופא קופת-חולים שבשיכון. לפני שהועברה לבית-החולים, לשם טיפול רפואי דחוף, הספיקה עוד הצעירה למסור בקיצור לחוקרים מה אירע.

היא יצאה עם חברתה, כך סיפרה, לבלות בחברת שני גברים אותם הכירה רק לפני יום. הם בילו יחד את הערב, סעדו יחד ואחר-כך יצאו לטייל במגרש ריק שבשכונת התקוה. שם התנפלו עליהן עוד בחורים, ויחד עם השניים שהיו בחברתן, כך סיפרה, אנסו אותן בזה אחר-זה.

הסיפור נמסר כשהצעירה היתה במצב של הלם חמור. במצב כזה קשה היה לקבל תמונה ברורה ומדויקת. הצעירה השניה, שנמלטה לדירת אחותה בהדר-יוסף, מסרה למשטרה סיפור ברור יותר. הן בילו בחברת שני צעירים בגן התקוה, כאשר התקיסה אותן קבוצת צעירים, סיפרה היא. היא נמלטה בו במקום, אחרי שקיבלה מכת אגרוף חזקה. היא עצמה לא נאנסה. גם חברתה לא נאנסה בגן, אלא נלקחה לחדר, בתוך השכונה, שם בוצע מעשה הנבלה.

בבוקר המתרת יצאו השוטרים החוקרים בחברת הצעירות לשכונת התקוה. כלב גישוש, שהריח קודם לכן את נעלה של הצעירה שנאנסה, הוביל לפי הנקבות עד לפתח החדר בו בוצע האונס. הצעירות מסרו את שמותיהם הפרטיים של שני הצעירים שבילו בחברתם. המשטרה עצרה אותם לפי התיאור. הצעירות אף הצביעו על צעירים נוספים שראו בקרבת מקום, בהם חשדו כי השתתפו בתקיפה. המשטרה עצרה אף אותם.

אולם בערב יום שלישי התברר כי לא כל הצעירים שנעצרו היו מעורבים במעשה האונס הנורא. ידיעות, שהגיעו ממודיעים בשכונה, סיפרו כי אנשים שהיו מעורבים בפרשה עדיין



מקום הפשע
בית ברחוב הונא בשכונת התקוה בו בוצע מעשה הפשע. בבית זה מתגוררות חמש משפחות וכעשרים נפשות, אולם אף אחד אינו מוכן להעיד כי שמע צעקות. החדר בבית ניתן על-ידי בעליו לשני חברים.